

Ν.Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

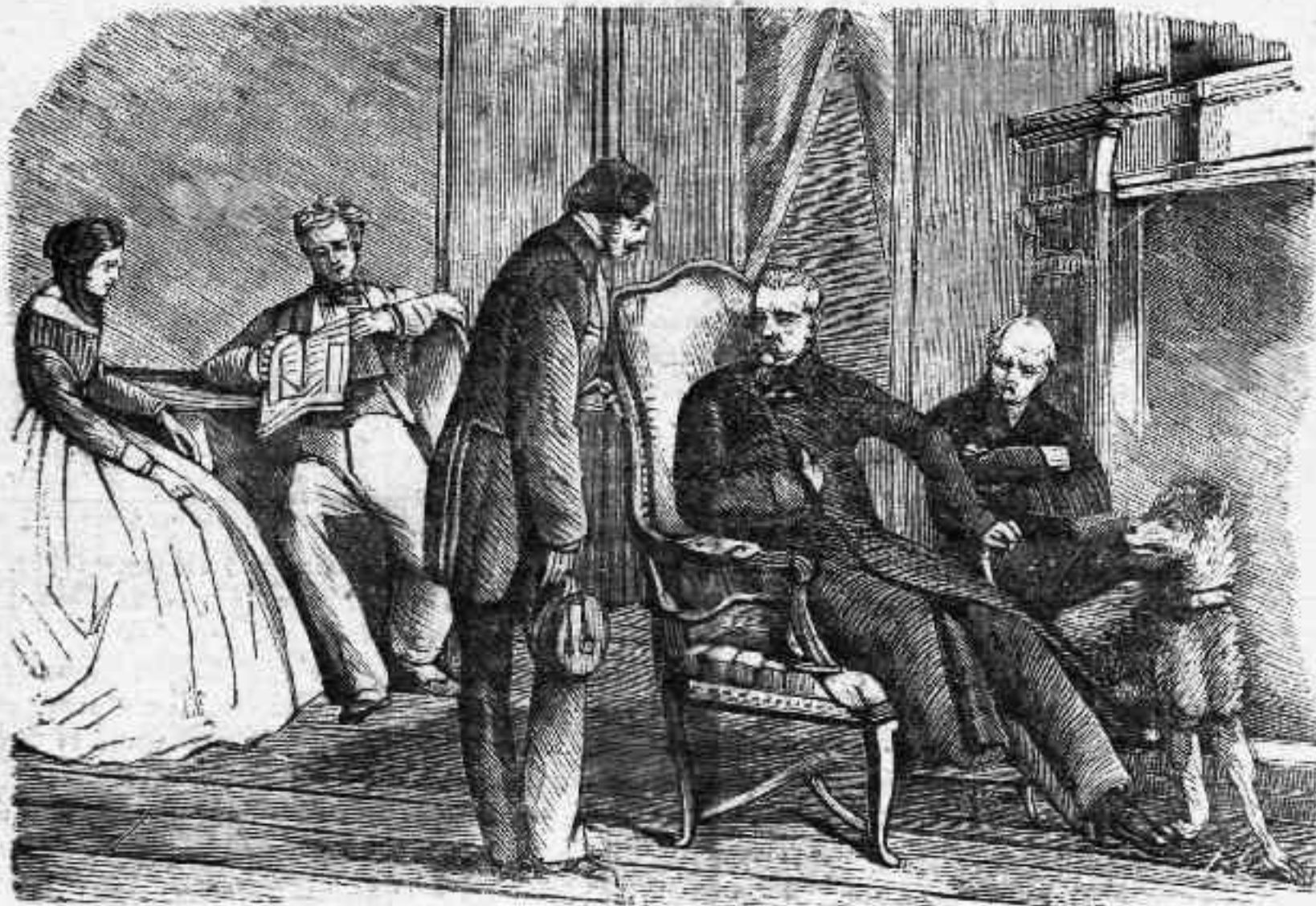
ΠΑΡΟΪΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς δικαστο-
ρεύσεως τῶν ὁδῶν
Παιρικῶς καὶ Γε-
ρμανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ δρ. ν. 8	Κάρμεν καὶ Ἀναῖς, μυθιστόρημα Rousson du Terrail, μετὰ εἰκόνας, μεταφρ. Ε. Σγινᾶ. — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη. — Ἀραβικὴ φιλοξενία. — Ἡ ταρῆ παρὰ τοῖς Ἰάκωβιν. — Ποικίλα. — Ποίησις, ὁ Ἐξόριστος, ὑπὸ Κ. Παπ- πίου. — Γνωστοποιήσις.	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπτ. 10
Ἐξωτερικῶς ἑτησίᾳ " 5		Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις..... " 15
Ἐν ταῖς ἐπαρχ. ἑτησίᾳ " 10		Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ..... " 25
Ἐξωτερικῶς ἑτησίᾳ " 6		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ ἑτησίᾳ φρ. " 15		

Καλημέρα, κύριε μαρκήσιε. — Σελίς 51, στήλη 3.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

RONSON DU TERRAIL

II

Η ΠΑΛΗ — Συνέχεια.

Ἐσπέραν τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1844, ἦτοι δεκατέσσαρας μῆνας μετὰ τὴν διανυκτέρευσιν τῆς κυρίας Ἀναΐδος δὲ Φλάρ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ κύρ Μαλικόρνη καὶ τὴν συνάντησίν της μετὰ τοῦ μαρκησίου Λεστάν, — αὕτη αὕτη ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐκάθητο μόνη εἰς παρὰθυρον τοῦ δευτέρου ὀρόφου τοῦ πύργου, ἀφ' οὗ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μακρὰν τὴν

πεδιάδα καὶ τὴν ὁδὸν τῆς Νεβέρ, ἐκτεινομένην παραλλήλως πρὸς τὸν ποταμόν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ δὲν ἦτο πλέον ἡ εὐσαρκὸς καὶ ροδόχρους νεαρὰ γυνή, ἡ ἔχουσα μελαγχολικὸν τὸ γεῖλος καὶ ἡσυχὸν τὸ βλέμμα, ὅπως εἶδομεν αὐτὴν εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοπορικῆς ἀμάξης της. Ἡ πτυχή τοῦ γείλους της εἶχε καταστῆ πικρὰ τὴν ἔκφρασιν, τὸ μέτωπόν της ἰρρύτιδοῦτο ὑπὸ τὴν γλυφίδα σκέψεως φλογεράς ἢ ἐλέγχου διαρκοῦς, — ἀγνοοῦμεν τίνοσ' τῶν δύο — ἦτο ὠχρὰ καὶ αἰ κινήσεις της εἶχον ἀποκτήσει ἀπότομόν τι διακεκομμένον, μαρτυροῦν διαρκῆ πάλιν παθῶν ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ συνέπτυσσεν εἰς

τὰς χεῖράς της τὸ ἐξῆς γραμμάτιον:

«Εἰς τὸν ὀγκώδη φάκελλον τῆς ἀλληλογραφίας μου μετὰ τῆς Γαλλίας παρενείρω μίαν λέξιν δι' ὑμᾶς, ἀγαπητέ μου ἄγγελε καὶ ἀκριβή μου ἐξαδέλφῃ. Ἴσως ἀναγκασθῶ ν' ἀναχωρήσω καὶ πάλιν διὰ Γερμανίαν καὶ τότε ἡ ἀπουσία μου θὰ διαρξέσῃ ἐν ἔτος. Θὰ γράψω εἰς τὸν Φρανσὴν κατόπιν, καὶ θὰ τῷ εὔρω, ἂν ἀναχωρήσω, εὐσημον πρόφασιν. Ἴσως δὲ καὶ δὲν ἀναχωρήσω. Τότε, τὴν προσεχῆ πέμπτην, 25 Ἰουνίου, μετὰ μεσημβρίαν, θὰ ἔλθω εἰς Νογαρέτ.

«Ἀρμάνδος».

Εἶποντο διαθεβαιώσεις ἔρωτος, τὰς ὁποίας εἶναι περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ εἶχεν ἑκατοντάκις ἀναγνώσει κατ' ἐπανάληψιν τὸ γραμμάτιον αὐτὸ καὶ ἐκ τῆς ὠχρότητος, καὶ ἐκ τῆς πυρετώδους ἐξάψεως, τὴν ὁποίαν ἐμαρτύρουν αἱ ὠραῖαι αὐτῆς χεῖρες συμπύσσουσαι τὸ γραμμάτιον, ἦτον εὐκολὸν νὰ κατανοηθῆ ὅτι ἠθικὴ πάλιν συνέβαινε ἐν αὐτῇ.

Ὁ ἔρωσ ἀντεμάχτο ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς κατὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τοῦ καθήκοντος.

Ὁ ἔρωσ ἔλεγεν : Ἡ ἀναχώρησις εἶναι ἡ ἀπουσία ἑνὸς ἔτους, ἔτους συγκειμένου ἐκ τριακοσίων ἐξήκοντα πέντε αἰώνων· εἶναι ἡ ἀπελπισία τῆς προσδοκίας, ἡ προσδοκία τῆς ἀπελπισίας, ἡ μανιώδης ζήλοτυπία, αἱ σκυθρωπαὶ θλίψεις, αἱ θλιβερώταται ἀδελμοναί, ἡ ἀκαριαία ὠχρότης εἰς τὴν λήψιν ἀπλῆς ἐπιστολῆς, τὰ πύρινα δάκρυα τῆς ἀυπνίας.... δὲν πρέπει, δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσῃ ! Ὁ ἀποθάνω....

Καὶ τότε ἐκρεμάτο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἠρεῖνα μετὰ τῆς ἀρρήτου ἐκείνης ἐκφράσεως τῆς ἀγωνίας τῆς προσδοκίας τὴν λευκὴν ἀκραν τῆς ὁδοῦ σιωπηλῆς καὶ ἐρήμου εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Εἶτα ἤρχοντο ἡ τιμὴ καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἔλεγον καὶ αὐτοί :

— Εἶχες σχεδὸν λησμονήσει τὸν ἀνθρώπον αὐτόν· ἤθελες νὰ ζήσης ἐντιμος καὶ ἡσυχος εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκεν ἄνὴρ εὐαίσθητος· ὁ ἄλλος ἐκεῖνος ἦλθε καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου· ὠμίλησε περὶ ἀπελπισμοῦ καὶ τὸν ἐπίστευσε· ὠμίλησε περὶ αὐτοκτονίας καὶ πάλιν τὸν ἐπίστευσε· προσεκολλήθη εἰς τὸν βίον σου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄπαξ ἤδη συντρίψει, καὶ ἐκ νέου παρέδωκε· αὐτῷ τὸν βίον σου.... τῷ ἠνοιξες τὴν οἰκίαν σου, ὑπὸ ψευδῆ τίτλον συγγενείας, καὶ τότε σοὶ ἐπέβαλε τὰς θελήσεις καὶ τὰς ἰδιοτροπίας του· κατέστης τὸ εὐπειθὲς ὄργανόν του· ἀνέτρεψες πρὸς χάριν του τὰ ἦθη, τὰς συνήθειας τῆς οἰκογενείας, ἧτις σὲ περισυνήγαγε· τὴν ὑπεχρέωσες νὰ διακόψῃ φιλικὰς σχέσεις πρὸ τριακονταετίας ὀφισταμένης καὶ νὰ ὀμιλῇ ὡς αὐθέντης πρὸς ὑπηρέτας, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ὀμιλεῖ παρά ὡς φίλος.— ὑπέστης μυρίας βασάνους ἐν τῇ ἀπομονώσει τῆς ψυχῆς σου, ἐν τῇ σιωπῇ τῆς καρδίας σου· ἐφεύσθης πρὸς πάντας, ἵνα μὴ ψευσθῆς πρὸς αὐτόν· ὑπεκρίθης διαρκῶς μειδίαμα, ὅταν τὸ αἶσχος ἐρύθραινεν ἀκουσίως τὸ μέτωπόν σου, ὅταν ὁ ἔλεγχος τοῦ συνειδότος ἠγγρύπνει εἰς τὸ προσκεφάλαιόν σου, σὲ παρηκολούθει βῆμα πρὸς βῆμα παραπλεύρως.— Δὲν ἐφεύσθης ἀρκούντως, δὲν ὑπέφερες ἀρκούντως, δὲν συνήθροισες ἀρκετὰ περὶ σὲ μίση ; Καὶ ὁ ἔρωσ σου δὲν ἤρξατο ν' ἀποκάμνη ; — Ὅτι ἔχης τὴν δύναμιν, ἂν μὴ ἀναμιχθῇ ἡ τύχη, νὰ συντρίψῃς

τὴν μυστηριώδη ἄλυσον, τὴν χαλκίνην ἄλυσον, ἧτις σὲ συνδέει πρὸς τὸν ἀνθρώπον αὐτόν ; — καὶ ἂν ἀναχωρήσῃ, ἂν διαρρέουη ἐν ἔτος, δὲν εἶναι τοῦτο ἡ ἀπολύτρωσίς σου ; Δὲν θὰ ἔχης τὸν καιρὸν νὰ τὸν λησμονήσῃς ;

Καὶ ὡς ἤκουσε τὸν ἔρωτα, ἤκουεν ἤδη τὸν λόγον, τὴν τιμὴν, καὶ ἠρεῖνα τὸν ὀρίζοντα, τρέμουσα καὶ φοβουμένη μὴ ἴδῃ ἐπιφανομένην τὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν τοῦ μαρκισίου.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ ὀρίζων ἐσκοτίζετο, μελανὰ καὶ γιγαντιαῖα νέφη ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τῶν σχιζομένων πλευρῶν τῶν ὁποίων ἐμελλόν μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐξορμήσωσιν αἱ ἀστραπαὶ τοῦ κεραυνοῦ καὶ οἱ κατάρβεται τῆς καταιγίδος· πυκνὴ ὀμίχλη ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τοῦ Νιέβρ καὶ ἀνέβαινε μικρὸν κατὰ μικρὸν πρὸς τὴν ὁδόν· τότε ὁ ἔρωσ κατίσχυε καὶ ἔλεγε :

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ἐὰν εὕρισκεται καθ' ὁδὸν μὲ τὸν καιρὸν αὐτόν ;... Θεέ μου ! εὐσπλαγχνίσου τον....

Καί, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες διαμένουσιν εὐλαβεῖς καὶ ἐν μέσῳ τῶν μεγίστων αὐτῶν παραπτωμάτων, αὐτὴ ἐγονυπέτει καὶ ἐδέετο ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τὸ σκότος ἠῤῥανεν ἀδιακόπως.

Αἴφνης γδοῦπος κεραυνοῦ ἐκρότησε καὶ ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ ἐξηρεύξατο ἀστραπῆν, — καὶ εἰς τὴν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς αὐτῆς ἡ κυρία δὲ Φλάρ παρετήρησε μακρὰν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταχυδρομικὴν ἄμαξαν ἐρχομένην ἀπὸ βυτῆρας τεσσαρῶν ἵππων ἀφριζόντων, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ πρῶται βοαὶ τῆς καταιγίδος καὶ ὁ βρυχηθμὸς τοῦ κεραυνοῦ ἐφαίνοντο δίδουσαι πτερά.

Τότε ὁ λόγος καὶ ἡ τιμὴ, ὡς τοῦ ἀρχαίου ξιφομάχου, οἵτινες κατῆγον ὑστατον κτύπημα ξίφους μετὰ τοῦ τελευταίου στεναγμοῦ, ἡ τιμὴ καὶ ὁ λόγος ὑψώσαν τὸ ὑστατον τὴν φωνὴν καὶ ἐκράυγασαν εἰς τὴν ἀδύνατον ψυχὴν τῆς :

— Τὸ αἶσχος καὶ ἡ ἄλυσος θὰ σὲ καταλάβωσι πάλιν.... Λυστυχία !

Καὶ ἡ κυρία δὲ Φλάρ περίφοβος ἐρρίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω τρέμουσα, κατατεθορυβημένη· εἶτα, ὡς νὰ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ αἰγίδα κατὰ τοῦ ἐπερχομένου φοβεροῦ ἐχθροῦ, ἐσυλλογίσθη τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην, ἡ ὁποία τὴν περισυνήγαγε καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὴ περιεφρόνησεν, — ἐφυγεν ἐκ τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον εὕρισκετο, καὶ κατέβη εἰς τὴν αἶθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ τῆς ὥρας τοῦ δείπνου συνείθιζον νὰ συνέρχωνται οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου.

III

Η ΔΙΘΟΙΣΙΑ

Ἦτον αὕτη εὐρὺ δῶμα εἰς τὸν πρῶ-

τον ὄροφον, τὸ ὁποῖον ἐκάλουον ἡ μεγάλη αἶθουσα, τῆς ὁποίας ἡ διακόσμησις καὶ ὁ εὐπρεπισμὸς ἐτήρουν εὐγενῆ ἐκφρασιν ἀρχαιότητος.

Ἐψηλὴ ἐστία μετ' οἰκοσήμεων ἔκειτο ἀντικρὺ τῆς θύρας καὶ ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ δύο παραθύρων ὠσειδῶν, κεκοσμημένων δι' ὕλων καὶ παραπετασμάτων μεταξίνων ἀρχαίων. Γηραιαὶ ἔδραι ἐκ δρυὸς γεγλυμμέναι, μέγα ἐρμάριον τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ἡ ἐπίστρωσις τῶν τοίχων ἐξ ὑφάσματος ὁμοίου πρὸς τὰ τῶν παραπετασμάτων, ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα ἐπιμήκης μὲ πόδας γλυπτούς, σειρὰ εἰκόνων τῆς οἰκογενείας.... ταῦτα ἦσαν τὰ πάντα.

Τὰ πάντα, ἐὰν μνημονεύσωμεν καὶ τῶν ἐλεεινῶν ἐκείνων ἐπίπλων τῶν ἐφρευθέντων πρὸς αἰώνιον τιμωρίαν τῶν ἀνθρωπίνων ὠτων : κλειδοκυμβάλου μὲ οὐρανόν, τὸ ὁποῖον δὲν εὕρισκετο πολὺ καλὰ ἐν μέσῳ τῆς σοβαρᾶς διασκευῆς τοῦ παρελθόντος.

Πρὸς τὴν δεξιὰν γωνίαν τῆς ἐστίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ, παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ὠραν τοῦ ἔτους, ἔλαμπε κολοσσαία πυρὰ, ἐκάθητο εὐθυτενῆς μεγαλόσωμος γέρων μονόφθαλμος ἐπὶ δερματίνης ἔδρας κίχρυσωμένης.

Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀνεπαύετο μέγας σκωτικὸς κύων, φαῖος μὲ στίγματα λευκά.

Ἐνώπιον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν τῆς ἐστίας, ἄλλος γέρων μὲ βλέμμα λάμπον ἐκάθητο ἐπὶ σκίμπος.

Ὁ μονόφθαλμος γέρων ἔφερε μέγαν καστανόχρουν ἐπανδύτην, κομβωμένον κατὰ τὸν στρατιωτικὸν τρόπον. Ἐφερε μακροῦς μύστακας λευκοὺς καὶ πυκνὴν κόμην τοῦ αὐτοῦ χρώματος, καὶ αὐτὴν στρατιωτικῶς κεκομμένην.

Τὸ πρόσωπόν του ὄσζωδες, σοβαρόν, φέρον ἐνεργητικὰ χαρακτηριστικὰ, ἐπέβαλλεν.

Ἦτο ὁ κύριος τοῦ οἴκου καὶ ὁ ἰδρυτῆς τοῦ ἐργοστασίου.

Ὁ κ. δὲ Φλάρ, τὸ 1789, ἦτο ὁ τελευταῖος βλαστὸς ἀγαθοῦ οἴκου εὐγενῶν, μᾶλλον γενναίων ἢ πλουσίων, οἵτινες ἐδαπάνων τὰ μικρὰ εἰσοδήματά των καὶ ἠῤῥανον ἐτησίως τὰ χρέη των, ἵνα διατηρήσωσιν ἀξιοπρεπῶς τὸν σχεδὸν κληρονομικὸν βαθμὸν των τοῦ ὑπολοχαγοῦ εἰς τοὺς ἐρυθροὺς σωματοφύλακας.

Ὅταν ἐπῆλθεν ἡ ἐπαναστατικὴ καταιγίς, ὁ κ. δὲ Φλάρ ἐξεπλήρωσε γενναίως τὸ στρατιωτικὸν καθήκον του καὶ ἔσυρε τὸ ξίφος πανταχοῦ, ὅπου τὸ ξίφος τῆς εὐγενείας ἐξῆλθε τοῦ κολεοῦ, — ἀλλὰ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἠτχύνθη δι' ἐκείνους, οἵτινες ἐκ μίσους πρὸς τὴν νέαν τῶν πραγμάτων τάξιν μετέβησαν νὰ προσενέγκωσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν Αὐστρίαν

καὶ τὴν Ῥωσίαν. Ἐτάχθη ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς Δημοκρατίας, ὑπῆρέτησε τὴν Αὐτοκρατορίαν, ἀπώλεσε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν εἰς Βατερλώ, καὶ ἐπανήλθε ν' ἀποθέσῃ εἰς τὸν γηραιὸν οἶκον τῶν πατέρων του τὴν σπάθην καὶ τὰς ἐπομίδας συνταγματάρχου τοῦ ἱππικοῦ.

Ἄλλ' ὁ οἶκος κατέρρεεν εἰς ἐρείπια· ἡ περίξ χώρα ἦτο βεβουλισμένη εἰς ἐσχάτην πτωχείαν καὶ εἰς πάντα τὸ μέλλον ἐνεφανίζετο ὑπὸ μελανὰ χρώματα.

Ὁ κ. δὲ Φλάρ εἶχε σπουδάσει ἐν Γερμανίᾳ τὸν μηχανισμόν τῶν ἐργαστασίων τοῦ σιδήρου· ἤρξατο σκεπτόμενος, ὅτι ἔδυνατο νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ ὕδατα τοῦ Νιέβρ καὶ τὰ περίξ δάση, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἀπελάμβανεν ὠφέλειαν.

Ἐνεργητικὸς καὶ νοήμων, προβλέπων τὴν μέλλουσαν βασιλείαν τῆς βιομηχανίας, ὁ κ. δὲ Φλάρ, μαρκήσιος τοῦ Νογαρέτ τοῦ Νιέβρ, ἔλαβεν ἀνευ διαταγμοῦ τὴν σφύραν σιδηρουργοῦ καὶ ἰδρυσεν ἐργοστάσιον.

Ἐκάλεσε πρὸς ἑαυτὸν πάντας τοὺς πτωχοὺς ὑλοτόμους τοῦ τόπου, ἔδωκεν αὐτοῖς ἄρτον καὶ ἐργασίαν καὶ ἐντὸς δεκαπενταετίας ἐξώφλησε ἅπαντα τὰ χρέη του καὶ ἔφεραν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα γενικὴν εὐπορίαν.

Δυστυχῶς, ἔτη τινὰ πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις, δύο ἀλλεπάλληλα δυστυχήματα ἐπέβηθη καὶ ἐπληξαν αὐτόν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ, εὐγενῆς καὶ ἀγία γυνή, ἀγαπωμένη καὶ τιμωμένη παρ' ὀλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐργοστασίων, ἀπέθανεν αἰφνιδίως σχεδὸν μετ' οὐ πολὺ ὁ κύριος τῶν ἐργοστασίων αὐτὸς οὗτος προσεβλήθη ὑπὸ παραλυσίας, ἥτις τῷ ἀφῆρεσε τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν· ἦτο βωδός.

Ὁ ἕτερος γέρον ἦτον εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν ἐκείνων τῆς παρεληλυθυίας ἐποχῆς, οἵτινες ἐγεννῶντο καὶ ἀπέθνησκον, ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, δὲν ἐλάμβανον μισθοῦς, ἐκάθηντο εἰς τὴν ἐσχάτην τῆς τραπέζης τοῦ κυρίου, καὶ ἔλεγον ἀτὰ τέκνα μας, ὁμιλοῦντες περὶ τῶν τέκνων τῶν κυρίων των.

Ὁ Ἰακώβος Νικοῦ ἦτο ὀγδοοκοντούτης· ἦτο κωφός, ὡς ὁ κύριός του ἦτο βωδός. — Ἐν τούτοις ἀμφότεροι συνεννοοῦντο ἄριστα.

Ὁ γίγας, καθόσον ἦτο τοιαῦτος καὶ ῥωμαλέος ἔτι μεθ' ὄλην τὴν ἡλικίαν του, ἦτον ὁ θλαμκπόλος τοῦ κυρίου του. Διὰ τῆς βροντώδους φωνῆς του, τὴν ὁποίαν δὲν ἤκουε τὸ παράπαν, ἠρώτα τὸν κύριόν του, τοῦ ὁποίου ὁ μοναδικὸς ὀφθαλμὸς, ὅστις οὐδὲν εἶχε χάσει ἐκ τῆς νοημοσύνης του, ἀπῆντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις του.

Καὶ ἦτο πρᾶγμα θαυμαστὸν καὶ συγ-

κινητικὸν ἅμα νὰ βλέπη τις τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους, τὸν ἕνα βωδόν, τὸν ἕτερον κωφόν, νὰ συνδιαλέγονται ἐπὶ μακρὸν διὰ νευμάτων καὶ ν' ἀπομονώνονται ἀμφοτέρω, — ὅταν ἡ Κάρμεν δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Τίς ἦτο ἡ Κάρμεν;

Ἡ δεσποινὶς Κάρμεν δὲ Φλάρ ἦτο ὠραία καὶ σεμνὴ νεάνις, ὁ ἄγγελος φύλαξ τῶν δύο αὐτῶν ὑπάρξεων καὶ ὀλοκλήρου τῆς κοινωνίας ἐκείνης. Ἐκάθηντο μεταξὺ τῶν δύο, ἐλάμβανε τὰς χεῖρας ἀμφοτέρων, τοῖς ἐπεδαύριλευεν ἀνεκφραστα μειδιάματα, ἠδέα βλέμματα, καὶ ἤννοει τὴν ἀφῶνον συνδιάλεξίν των.

Ἡ Κάρμεν δὲν ἦτο εἰς τὴν αἰθουσαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία δὲ Φλάρ κατήλθεν ἐκεῖ. Ὁ σύζυγός της εὐρίσκειτο μόνος μετὰ τῶν δύο γερόντων.

Ὁ κ. Φρανσῆς δὲ Φλάρ, ὅστις ἐκάθηντο παρὰ τὴν ἐπιμήκη τράπεζαν καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα τινὰ, ἦτο περίπου τριάκοντα δύο ἔτων.

Ἐἶχε τὸν τύπον ἐντίμου ἀνδρὸς ὀλίγον εὐφυοῦς. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο κοινὴ, οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἦσαν πολὺ ἐκφραστικοί, ἡ κόμη του οὐχὶ ὠραίου ξανθοῦ χρώματος. Ἐγίνετο προγαστῶρ προώρων· καὶ τὰ χαρακτηριστικά του, ἀρκετὰ κανονικὰ ἄλλως, ἀπέκτων δυσμορφίαν τινὰ.

Ὁ Φρανσῆς εἶχε διαδεχθῆ τὸν πατέρα του εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργοστασίου, ὅταν οὗτος ἀπώλεσε τὴν φωνήν.

Πέντε ἔτη πρὸ τῆς διηγήσεως ἡμῶν, ἐκλεχθεὶς βουλευτὴς παρὰ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας του καὶ ἀναδεχόμενος εὐσυνειδήτως τὴν ἐντολήν, ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ἀφίνων εἰς ἕνα ἀρχιεργάτην καὶ εἰς τὸν πατέρα του τὴν φροντίδα τῶν ὑποθέσεών του.

Ἐν Παρισίοις ἐνυμφεύθη, ὀλίγον ἐλαφρῶς, ὡς ἐλέγετο, τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ εἶχεν ἐπὶ τοῦ συζύγου της τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐξουσίαν.

Κατὰ τὴν ἀφιξίν της εἰς Νογαρέτ ἔτυχε κακῆς ὑποδοχῆς παρὰ τῶν θεραπόντων καὶ τῶν ἐργατῶν, οἵτινες τὴν ἐθεώρουν ὡς ξένην· ἀθῶοί τινες νεωτερισμοὶ ἐφείλκυσαν κατ' αὐτῆς τὸ γενικὸν μῖσος· ἡ ὀλεθρία ἐπιρροή τοῦ μαρκησίου, ἀνθρώπου ὀργίλου καὶ βαδίζοντος εὐθὺ πρὸς σκοπὸν καταχθόνιον, τὴν ἐξώθησεν εἰς πράξεις ἀντιπολιτικῆς. Ἰηραιοὶ ὑπῆρέται ἐξεδιώχθησαν καὶ τοῦ κ. δὲ Φλάρ, τοῦ πατρὸς, τιθεμένου ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ, δὲν ἐζητεῖτο πλέον ἡ γνώμη.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν, πάντοτε διὰ τῶν ἀπίστων εἰσληγήσεων τοῦ μαρκησίου, ὁ γέρον ἀπεξεδύθη πᾶσαν ἐνεργειαν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι τὸ τοιαῦτο τὸν ἐκούραζεν· δὲν τῷ ἐπετρέπετο πλέον νὰ ἐπαληθεύῃ τοὺς λογαριασμοὺς

καὶ ν' ἀναμιγνύσται εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ἐργοστασίου.

Καθ' ἣν ὄραν ἐφθάσαμεν δὲν ἄφινε πλέον τὴν ἔδραν του καὶ βαθμηδὸν καταληφθεὶς ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς ἀρθριτικῆς διήρχετο τὰς ἡμέρας του παρὰ τὴν ἐστίαν μετὰ τοῦ Ἰακώβου Νικοῦ καὶ τοῦ Λόβη, τοῦ σκωτικοῦ κυνός.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ μετέβη καὶ ἐκάθηντο ἐγγὺς τοῦ συζύγου της καὶ ἔχουσα τὴν καρδίαν λίαν συνσφιγμένην, ὡς τε νὰ μὴ τολμᾷ νὰ λαλήσῃ, ἔλαβε τὸ κέντημά της κείμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα.

Μετὰ δέκα λεπτά ἤνοιχθη ἡ θύρα καὶ ἀνηγγέλθη:

— Ὁ κ. μαρκήσιος Λεστάν!

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ γέρον συνωφρυσθή καὶ ὁ μοναδικὸς ὀφθαλμὸς του ἐπληρώθη ἐκφράσεως ὀργῆς συγκεκριτημένης, δυσκόλου νὰ περιγραφῆ.

Ὁ Φρανσῆς ἐστράφη ἀμέσως φαιδρὸς πρὸς τὴν εἴσοδον καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ξένον.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ, ἡ πτωχὴ γυνὴ ἤρξατο τρέμουσα σφοδρῶς καὶ αἱ κινήμαί της ἐκκλινον ὑπ' αὐτήν. Παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμει. . . ἡ πάλῃ μεταξὺ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς συνέσεως καθίστατο φοβερά.

Ὁ ξένος ἐσφιγξὲ φιλικώτατα τὴν χεῖρα τοῦ Φρανσῆ καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἐχω λαμπρὰς ἐπιχειρήσεις, Φλάρ· θὰ συνομιλήσωμεν περὶ τούτου.

Προσέκλινεν ἐνώπιον τῆς κυρίας δὲ Φλάρ:

— Πάντοτε ὠραία καὶ χαρίεσσα, κυρία, εἶπεν.

Ἦτα μετέβη πρὸς τὸν γέροντα κύριον τῶν ἐργοστασίων.

— Καλημέρα, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν αὐτῷ μετὰ φορτικῆς εὐπροσηγορίας.

Ὁ γέρον ἀπεκρίνατο διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς· ὁ ὀφθαλμὸς του, ὅστις εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν ψυχρὰν γαλήνην του, ἐφαίνετο εὐχαριστῶν.

Ἄλλ' εἰς ἀνταπόδοσιν ὁ κύριος, ὅστις εἶχεν ἐξυπνήσει εἰς τὸν κρότον τῆς θύρας, ἀναγνωρίζων τὸν νεήλυδα, ἤρξατο γρυλλίζων ὑποκώφως, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰακώβου Νικοῦ ἤστραπτον ἐν τῇ σκιᾷ ὡς δύο χαλύβδιναί λεπίδες προσβαλλόμεναι ὑπὸ ἥλιακῆς ἀκτίνος.

Ὁ μαρκήσιος ἔλαβε καθίσμα καὶ ἠτοιμάζετο νὰ καθῆται μεταξὺ τοῦ Φρανσῆ καὶ τῆς κυρίας δὲ Φλάρ, ὅταν γραῖα γυνὴ ὀστεώδης, ὀνόματι Γιαννούλα, ἡ μάγειρος τοῦ πύργου, ἀνήγγειλεν ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς αἰθούσης:

— Τὸ τραπέζι εἶναι ἕτοιμον.

Τὸ ἐστιατόριον εὐρίσκειτο ἐν τῷ ἰσωγαίῳ καὶ ἡ τράπεζα ἔφερον ἄχι ὀλιγωτέρως τῶν τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα παραφίδας. Ὁ κ. δὲ Φλάρ εἶχε τηρήσει τὴν φεουδαλικὴν συνήθειαν· οἱ θεράποντες καὶ οἱ ἄγαμοὶ ἐργάται ἐδεί-

πνουν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ συνταγματάρχου.

Ὅταν οἱ κύριοι κατῆλθον, οἱ ἐργάται καὶ οἱ θεράποντες ἐκάθηντο καὶ ἠγέρθησαν μετὰ σεβασμοῦ.

Τότε παρετηρήθη ὅτι μία θέσις ἔμενε κενή..... ἡ τῆς Κάρμεν.

Συνάμα ἡ καταιγὶς ἐδιπλασίασε τὴν ὀρμὴν τῆς, ἡ βροχὴ προσέβαλε τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων καὶ πάντες ὁμοφώνως ἐκραύγασαν :

— Ποῦ εἶναι ἡ Κάρμεν ;

Ὁ γέρον ὁ βωδὸς καὶ ὁ γέρον ὁ κωφὸς παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' εὐγλώττου ἀνησυχίας, — καὶ, ὡς ἂν μὴ ἐπερίμενον ἡ τὸ βλέμμα αὐτό, οἱ ἐργάται καὶ οἱ θεράποντες ἠγέρθησαν.

— Πηγαίνετε, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Φρανσῆς, τρέξατε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις πρὸς συνάντησίν τῆς !

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν πάντες οὗτοι ὄρμων πρὸς τὴν θύραν, καλπασμὸς ἵππου ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ νεανίς ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ μετ' ὁ μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα.

Ἦτο κάτωχος καὶ περιέρυτος ἐκ τῆς βροχῆς ἡ ὠχρότης αὐτῆς ἐδιπλασιάσθη, ὅταν παρετήρησε τὸν μαρκήσιον.

— Πάλιν ὁ ἄνθρωπος αὐτός ! ἐψιθύρισε λίαν χαμηλοφώνως. Εἶτα καθύλασε πάντας, ἀπέδωκε τὴν συγκίνησίν τῆς εἰς τὴν καταιγίδα, ἠσπάσατο τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῷ.

Ἡ γαλήνη ἐπανῆλθε τότε ἐπὶ τοῦ προσώπου πάντων· μόνος ὁ Ἰάκωβος Νικαὺ ἤρευνα διὰ τῶν ἀστραπόντων ὀφθαλμῶν του τὴν ὠχρότητα τῆς νέας κυρίας του, καὶ ὁ Λόβης, ὁ σκοτικὸς κύων, ἀπέθετο τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Κάρμεν καὶ ἐγρόλλιζε περιλύπως, ἐνῷ οἱ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο θέλοντες νὰ καταβροχθίσωσι τὸν μαρκήσιον.

IV

Η ΟΨΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Λεύγαν περίπου πρὸς νότον τοῦ πύργου τοῦ Νογαρέτ, ἡ δασώδης σειρὰ τῶν λόφων ἤρχετο φιλουμένη μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ ἀπολήγουσα εἰς βράχους ἀποτόμους καὶ χαράδρας πρὸς διαφόρους διευθύνσεις ἐκτεινομένης.

Εἰς μέρος τι ἔπαυεν ἡ συνέχεια τῆς γραμμῆς· οἱ βράχοι διεχωρίζοντο διὰ βαθυτάτου βαράθρου καὶ ἡ ὁδὸς κατ' ἀνάγκην ἐποιεῖτο μεγάλην περιστροφὴν φέρουσα εἰς γέφυραν ζευγνύουσαν τὸν χειμάρρον, ὅστις διήρχετο ἐκεῖθεν πρὶν χυθῆ εἰς τὸν ποταμὸν.

Τὸ βράθρον αὐτό, τὸ ὅποιον ἐπλάτυνετο ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἀνατετραμμένον χωνίον, μᾶλις εἶχεν

ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δώδεκα ποδῶν διάμετρον, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ ἵππος φεύγων ἀπὸ βυτῆρος ἠδύνατο νὰ τὸ ὑπερπηθῆσῃ, ἂν εἶχε νευρώδεις τὰς ἰγνύας.

Ἄλλ' ὅσον τολμηρὸς καὶ ἂν ἐτύγγαζεν ἵππος καὶ ἀναβάτης, οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο τινὰ ἀποπειραθέντα τὸ πῆδημα καὶ περιφρονήσαντα τὸν ἀπειλητικὸν καὶ προξενούντα ἔλιγγον βρόντον τοῦ χειμάρρου, ὅστις ἀνεκδύλαξεν εἰς τὸ βάθος.

Προτέτι, καὶ τοῦτο ἦτο ἴσως ὁ ἰσχυρότερος λόγος, ὑπῆρχεν εἰς τὸν τόπον αἱματηρὰ καὶ μυστηριώδης παράδοσις περὶ τῆς γενέσεως τῆς ὄψης τοῦ Σατανᾶ· οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ βράθρον. Ἡ παράδοσις αὕτη ἤρκει νὰ παγώσῃ ἐκ τρόμου καὶ τοῦς θαρραλεωτέρους.

Μεταξὺ τοῦ βαράθρου καὶ τοῦ πύργου ἔκειτο τὸ χωρίον Νογαρέτ. Πέραν, εἰς τέταρτον λεύγης περίπου, ἐφαίνετο μικρὰ λευκὴ οἰκία, κομψή, κρεμαμένη ὡς φωλεὰ χειλιδῶνων εἰς τὰ πλευρὰ τῶν βράχων.

Δὲν ἦτο ἐπαυλις οὔτε ἀρχοντικὴ ἐξοχικὴ οἰκία· ἀλλὰ τι μεταξὺ αὐτῶν, τὸ ὅποιον ἐδύνατο εὐχαρίστως ν' ἀπαντηθῆ τρεῖς λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων ἐπὶ τῶν λόφων τοῦ Βουγιβάλ ἢ τοῦ Ρουέγ.

Εἰς μόνον ὄροφος, πράσινα παραθυρόφυλλα, μικρὸς κήπος ἀμφιθεατρικός, ὠραῖα δένδρλια ἀναρριχώμενα εἰς τὰ παράθυρα καὶ ἀπλῆ θύρα, σχεδὸν ἀνευ κλείθρου, ἐμαρτύρουσαν εὐγλώττως ὅτι ἀπὸ Νογαρέτ εἰς Νεβέρ δὲν εὐρίσκετο καθ' ὅλην τὴν κοιλάδα οὐδὲ εἰς κλείπτην.

Μεθ' ὅλην τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν ζωγραφικὴν θέσιν τῆς, ἡ οἰκία αὕτη ἦτο συνήθως ἀκατοίκητος.

Ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν πάντοτε κεκλεισμένα· εὐκόλως θὰ τὴν ἐξελάμβανε τις ἐγκαταλελειμμένην, ἀνευ τῆς ἰδιαίτερας φροντίδος μεθ' ἧς ἐκαθαρίζοντο οἱ δρομίσκοι τοῦ κήπου, ἐκλαδεύοντο τὰ δένδρα, ἐποτίζετο καὶ διατηρεῖτο ἡ χλόη. Ἐκτὸς τούτου περιστερεῶν ὑψοῦτο ἐν μέσῳ τῆς πλακοστρώτου στέγης καὶ ὠραῖαι πτερόποδες· περιστερὰ ἐξήρχοντο ἐκάστην στιγμὴν ἀπ' αὐτοῦ, ὅπως ἐπιφάσσωσι διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ ἡρέμου πτήσεώς των τὰς ἐξοχὰς τῶν βράχων καὶ τὰς κορυφὰς τῶν βλατῶν.

Ἡμέραν παρ' ἡμέραν χωρικός τις ἤρχετο, ἤνοιγε θύραν καὶ παράθυρα πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος, ἀπετίνασσε τὸν κονιορτὸν τῶν ἐπίπλων, ἐπεθεώρει τὸν κῆπον, ἐκλείε κατόπιν καὶ ἀπήρχετο.

Ἀντὶνὰ λαμβάνη μεθ' ἑαυτοῦ τὴν κλεῖδα, τὴν ἀπέθετεν ὑπὸ μίαν τῶν τριῶν βαθμίδων, αἵτινες ἀπετέλουν τὸν πρόβολον.

Ἐνίοτε ὠραῖα κόρη, ἀναβαίνουσα λευ-

κὸν ἵππον, ἤρχετο ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ Νογαρέτ, ἐλάμβανε τὴν κλεῖδα, ἐπεσκέπτετο τὴν οἰκίαν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ διήρχετο πολλακίς ἐν αὐτῇ μακρὰς ὥρας.

Εἶτα, πηδῶσα ἐπὶ τοῦ ὠραίου ὑποζυγίου τῆς, τὸ ὅποιον ἔβασκε πρὸ τῆς θύρας δέσμην χόρτου, ἐπανελάμβανε τὸν δρόμον τῆς ἐν καλπασμῷ καὶ ὑπερεπήδα ἢ ἀσύνετος τὰς ἐπικινδύνους χαράδρας, αἵτινες ἐπέστερον τὴν ὄχθην τοῦ Νεβέρ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μίαν περίπου ὥραν πρὸ τῆς ἀρίξεως τοῦ μαρκησίου εἰς τὸν πύργον, ἡ αὐτὴ κόρη ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς παρόδου, ἥτις ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐρχομένη συνηντάτο μετὰ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὅποιαν περιεγράψαμεν.

Πρὸς τὴν δύσιν ὁ ὀρίζων εἶχε πληρωθῆ μεγάλων καὶ μελανῶν νεφῶν, τὰ ὅποια ἐπεσκίασαν τὸν ἥλιον. Λευκὴ ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὸν Νεβέρ καὶ ἀναβαίνουσα πρὸς τὰς ὄχθας ἐφαίνετο ἐνοῦσα αὐτὰς διὰ γιγαντιαίας γεφύρας. Τὸ χρῶμα τῶν βράχων συνεχέστο ἐπὶ τοσοῦτον πρὸς τὸ τῶν ἀναθυμιάσεων, ὥστε εἰς μέρη τινὰ τοῦ ὀρίζοντος ἦτο δύσκολον νὰ διακρίνη τις ἀκριβῶς τὸν παρόχθιον δρόμον.

Ἐκτὸς τούτου μεθ' ὅλην τὴν προκχωρηκυῖαν ὥραν τοῦ ἔαρος ἡ νύξ ἤρχετο ἐπερχομένη καὶ ὅσον γενναία καὶ ἂν ἦτο ἡ δυστυχὴς κόρη ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα· ἀλλ' ὁ τρόμος τῆς ὑπῆρξε βραχὺς καὶ κτύπημα τοῦ μαστιγίου ἐξώθησε τὸν ἵππον πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ εὐγενὲς ζῶον ἀνεπήδησεν ὑπὸ τὸ κτύπημα καὶ ἀπέσπασε σωραίαν σπινθήρων ἀπὸ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ Νογαρέτ εἰς τὴν λευκὴν οἰκίαν ἦτο ἡμισείας περίπου λεύγης· ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὰ πλευρὰ τῶν λόφων ἀνερχομένας ἀναθυμιάσεις διεκρίνετο αὕτη εἰσέτι καλῶς δι' αὐτῶν.

Ἡ ἐκπληξὶς τῆς ἀμαζόνος ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδε λεπτόν νῆμα καπνοῦ κυανοῦ ὑψοῦμενον ὡς γραμμὴν ἀσταθῆ καὶ διακεκριμένην ἐπὶ τοῦ φαιοχρόου χρώματος τῆς ὀμίχλης καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἀσκεποῦς ἔτι πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην.

— Πρὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δυστυχοῦς Ἀντωνίου ; ἐψιθύρισε ἐκπεπληγμένη.

Τότε, ἀντὶ νὰ παλινδρομήτῃ, ἐκέντησε τὸν ἵππον τῆς, ὅπως φλόγη ταχύτερον.

Τί ἐσήμαιεν ὁ καπνὸς ἐκεῖνος ;

Δυστυχῶς, ὅτην σπουδὴν καὶ ἂν εἶχε νὰ φθάσῃ, ἡ ὁδὸς καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον στενὴ καὶ τραχεῖα, ἡ κατωφύρεια ἀπόκρημνος, καὶ μακρὰν ἐβρυχάτο ἡ ὀπή τοῦ Σατανᾶ.

Ἡναγκάσθη λοιπὸν νὰ μετριάσῃ ταχύτητα καὶ ἦτον ἤδη καιρὸς, καθύστερον

ἡ ὁμίχλη ἀνέβαινε, ἀνέβαινε ἀδιακόπως, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ἡμέτερος ἵππος ἐγκαταλείπων τοὺς χαλινούς ἐνεπιστεύθη εἰς τὸ θαυμαστὸν ἐναστικτὸν τοῦ ἵππου, ὅπως εὖρη τὴν ὁδὸν καὶ μὴ κατακυλισθῆ εἰς τὸν Νιέβρ.

Εἶχεν ὑπολογίσει αὕτη ἄνευ τῆς καταγιγίδος.

Καὶ ἡ τελευταία λωρὶς κυανοῦ εἶχεν ἐκλίπει, ὁ οὐρανὸς δὲν παρουσίαζεν εἰμὴ θόλον μολύβδινον ἄνευ οὐδεμιᾶς ῥωγμῆς, καταπληκτικῆς ὁμοιότητος ὄψεως.

Ἄριστος τρόμος εἰσέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ὠραίας ἀμαζόνας· ἀπαξ ἔτι εὐρέθη εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ στρέψῃ χαλινόν.

Ἄλλ' ὁ καπνὸς ἐκεῖνος;

Ὁ καπνὸς ἐκεῖνος, ὅστις περιστρέφεται καὶ ἀνέβαινε ὑποτρέμων ὑπερῶν τῆς λευκῆς οἰκίας, ὁ ἀσυνήθης ἐκεῖνος καπνός, ὁ καπνὸς ἐκεῖνος ὁ αἴφνης ἐμφανισθεὶς καὶ ἀγγέλλων ἴσως μίαν ἐπ' ἀνοδόν;

Ἡ ἀμαζὼν δὲν εἰδίστασε πλέον καὶ ἀφῆκε τὸν ἵππον ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πορείαν του ἐν μέσῳ τῆς πυκνουμένης σκοτίας.

Ἀφνης ὁ μολύβδινος θόλος διηνοίχθη, λάμψις κεραυνοβόλος ἐξῆλθε, ἐφώτισεν ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τὴν κοιλάδα ὅλην καὶ διέσχισε τὴν ὁμίχλην· εἶτα βροντὴ ὁμοία πρὸς ἐκपुरσοκρότησιν πυροβόλων μεμιγμένην μετὰ τυμπανοκρουσίας ἐκλόνησε γῆν καὶ οὐρανόν.

Ὁ ἵππος ἠνορθώθη περίτρομος· μετ' ἠνορθωμένην τὴν χαίτην· εἶτα, ὡσεὶ ἄροστος μᾶστιξ χαλκίνη, περόνη πυρίνη εἶχον καταπληγῶσαι τὰ πλευρά καὶ τὰ ὀπίσθια του, ἐξώρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός, τὰ ὦτα ἔχων ἀνεστηλωμένα, τοὺς ὤθωνας φλέγοντας, τὸ σῶμα κατειλημμένον ὑπὸ σπασμωδικῆς φρίκης, παρασυρόμενος ὑπὸ τρόμου ἀκαταβλήτου.

Ἡ ἀμαζὼν ἀφῆκε φοβεράν κραυγὴν, ἄρρητον κραυγὴν ἀδημονίας, ἧτις ἐδέσποσε διὰ τῆς οὐχότητός της τοῦ ὑποκόφου βρυχηθμοῦ τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ χειμᾶρρου, — καὶ προσηλουμένη ἀπελπὶς εἰς τὴν χαίτην τοῦ ἵππου, ἀφῆκε νὰ παρασυρθῆ, ὡς ὁ Μαζέππας, διὰ μέσου τοῦ σκότους, τὸ ὅποιον περιέβαλλε τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν βράχων, τῶν βαράθρων καὶ τῶν κρημνῶν.

(Συνίχθαι εἰς τὸ προσεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

Ὁλίγον μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ νεανίου, ὁ ῥήτωρ ἤρξατο ἀφηγοῦμενος νέον

τοῦ παραμύθιον, *Τὰ θαύματα τοῦ Προφήτου*, ὅπερ ἄς ἐπιτρέψωσιν οἱ ἀναγνώσται νὰ μὴ παραθέσωμεν ἐνταῦθα.

Γ'

Τὴν διήγησιν ταύτην τοῦ *Μετὰχ* ἐπηκολούθησαν παταγῶδεις ἐπευφημαίαι καὶ ἐπιδοκιμασίαι, αἵτινες ἀπέσπασαν τὸν νέον ἐκ τῶν σκέψεων, εἰς ἃς ἦτο βεβουθισμένος.

Πῶν δὲ τὸν καπνὸν τοῦ καὶ καπνίσας τὸ σιγάρων του, ἠτοιμάζετο νὰναχωρήσῃ, διότι εἶλεν ὅτι, ἐὰν παρέμενε ὀλίγον ἔτι, θιπήρχετο ἐκεῖθεν, ἀπολέσας τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν καγχασμῶν τῶν ἀκρωμένων, οἵτινες ἀπέπνιγον καὶ αὐτὸν τὸν κέλαδον τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ.

Ἰδὼν ὁμῶς ὑπὸ τὴν τοῦ καφφενείου συναθροίζοντα τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγορητοῦ, παρέμεινε, μὴ θέλων νὰ εἰπωσιν, ὅτι φεύγει φιλαργυρίας ἕνεκα.

Ἐλθόντος δὲ πρὸς αὐτὸν τοῦ ὑπηρετοῦ, ἔρριψεν εἰς τὸν δίσκον τρία γρόσια, μεθ' ὃ ἐξῆλθε τοῦ καφφενείου.

Ἡ ἐλευθεριότης αὕτη τοῦ νέου προκάλεσε τὸν θαυμασμόν καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν παρακαθημένων.

Οἱ Μουσουλμάνοι εἰσὶ πάντοτε φίλοι τῆς γενναιοδωρίας καὶ ἐξασκοῦσιν αὐτὴν ὅσον ἕκαστος δύναται.

Ὁ νεανίας ἡμῶν, φθὰς εἰς τὴν γέφυραν, διῆλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος, καί, στραφείς πρὸς τὰ δεξιὰ, εἰσῆλθεν εἰς μικρὰν τινὰ καὶ στενὴν ὁδόν, φέρουσαν πρὸς τὸ διοικητήριον.

Ἡ δίοδος αὕτη καὶ ἡ ἀλλὴ ὀλόκληρος τοῦ διοικητηρίου ἦσαν πλήρεις ἀνθρώπων· ὡσαύτως ὅπισθεν τῶν βέλων τῶν παραθύρων τῶν αἰθουσῶν τοῦ διοικητηρίου διεκρίνοντο σκιαὶ ἀνθρώπων *πληγαινοεργουμένων*.

Αἱ συναθροίσεις αὗται ἐντὸς καὶ παρὰ τὸ διοικητήριον βεβαίως δὲν ἐγίνοντο ἄνευ λόγου, ἐξηγοῦνται δὲ, ὅταν μάθωσιν οἱ ἀναγνώσται, ὅτι πολλοί, πιστεύομεν, θὰ τὸ γινώσκωσιν, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν νηστειῶν οἱ Ὀθωμανοὶ διεξάγουσιν ἀπάσας τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν, ποινικὰς καὶ πολιτικὰς, νύκτωρ¹.

Ὁ ἡμέτερος ἦρως, καίπερ οὐδεμίαν τοιαύτην ἔχων, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ διοικητηρίου, περιῆλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, παρατήρησε μετὰ τινος περιεργίας τὸ πλῆθος καὶ ἐξεληθὼν ἔστη πρὸ τῆς θύρας ἐτέρου τινὸς καφφενείου, ἐν ᾧ, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἡμέρας τῶν νηστειῶν, ἰδρῶει τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ πολὺς *Καραγκιό-*

¹ Ἐσχάτως, ἂν δὲν ἀπατῶ ἡμᾶς ἡ μνήμη, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο, πρὸς ἄλλοις πολλοῖς, κατηργήθη.

ζης μετὰ τοῦ συναδέλφου του *Χατζῆ Ἀϊβάτη*¹.

Ἦμειν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ὡς εἰ εἰδίσταζεν, ἂν πρέπη νὰ εἰσέλθῃ ἢ οὐχί, ἐπὶ τέλους δὲ, οἶονεὶ βιάζων ἑαυτὸν, ἀνέωξε τὴν θύραν καὶ εἰσεχώρησε, καταβαλὼν τὴν νενομισμένην εἴσοδον.

Βεβαίως ὁ ἦρως ἡμῶν δὲν ἔκαμνε ὀλόκληρον τὴν περιήγησιν ταύτην ἀσκόπως καὶ ἄνευ ἀφορμῆς. Ἐβρε τὰ βήματα, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἄνευ ὠρισμένου τινὸς σκοποῦ, οὐδὲ ἠδύνατο, ἐὰν ἤρῳτα τις αὐτόν, νὰ εἴπῃ ποῦ πορεύεται καὶ διατί μετέβαινε ἀπὸ συναθροίσεως εἰς συναθροίσιν, ὡς ἄνθρωπος οὐτινος ὁ νοῦς ὑπ' οὐδενὸς ἐπασχολεῖται ἀντικειμένου καὶ ὅστις ἀπλῶς θέλει νὰ διασκεδάσῃ, νὰ ῥεμβάσῃ, πλὴν ἄλλ' ὁμῶς τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη ὠδήγησι αὐτὸν μακρόθεν, ἀορίστως καί, οὕτως εἰπεῖν, ἐξ ἐναστικτοῦ δυνάμις τις, ἧτις ἐπέτασεν αὐτῷ.

— Παρατήρησον ἐδῶ, ὑπαγε καὶ ἐκεῖ.....

Ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὸ καφφενεῖον, περιέφερον ἐπὶ τοὺς καθημένους τὸ βλέμμα μετὰ προσοχῆς, φαίνεται δὲ ὅτι εὐχαριστήθη ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης, διότι ἐμειδίασε.

Καὶ τὸ καφφενεῖον τοῦτο ἦτο πλῆρες· ἀλλὰ, μὴ ἔχον τὸ εὖρος τοῦ πρώτου, καθίστα δύσκολον τὴν ἐν αὐτῷ διαμονήν. Οἱ θεαταὶ ἦσαν πλείστοι, κατέχοντες τὰ καθίσματα, οὐκ ὀλίγοι δὲ ἔμμενον ὄρθιοι.

Πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις τῶν *Καραγκιόζιων* παραστάσεων εἶναι κακοήθεις καὶ ἀνήθικοι, πλήρεις βαναύσων ἀστεϊσμῶν καὶ χονδροειδεστάτων εὐφυολογιῶν, δυνάμεναι νὰ κινήσωσι μόνον τοὺς γέλωτας θεατῶν, οἷοι οἱ συχνάζοντες εἰς αὐτάς. Μόνη ἔχουσα ὑπόθεσιν τραγικὴν εἶναι ἡ τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης, ἧς ἰδοῦ ἐν ὀλίγοις ἡ ὑπόθεσις.

ΦΕΡΧΑΤ-ΣΕΡΙΝ

Νέος τις, *Φερχάτ* ὀνόματι, ἀγαπᾷ ἡγεμονίδα, γυναῖκα δὴλα δὴ πολλῶ ἀνωτέραν αὐτοῦ κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὰ πλοῦτη. Ἐκάστην ἐσπέραν ὁ ἐρωτόληπτος νέος, λαμβάνων τὸ μπουζούκ αὐτοῦ, ἔρχεται ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς *Δουλοινέας* του, καὶ διὰ τῆς γλυκείας καὶ ἀρμονικῆς φωνῆς του ἐκφράζει ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτός καὶ τὸν καθαρὸν καὶ ἀστερόεντα οὐρανὸν τὸ πρὸς αὐτὴν φλογερὸν πάθος του.

Μετὰ πολλὰ, θελχθεῖσα ὑπὸ τῆς ὠραίας φωνῆς καὶ τῶν περιπαθῶν ἀσμάτων του, ἡ παρθένος δίδει εἰς τὸν τέως ἀπέλπιδά ἐραστήν, μεσουλαθήσει τῆς

¹ Ἦρως ἀπάσων σχεδὸν τῶν ὑποθέσεων τῶν παραστάσεων, ἃς διὰ τῶν νευροσπίστων δίδουσι ἐν πολλαῖς χώραις τῆς Ἀνατολῆς.